

מ"ת 42881/10/14 - מדינת ישראל נגד דוד לוי

בית המשפט המחוזי מרכז-לוד

מ"ת 42881-10-14 מדינת ישראל נ' לוי
תיק חיצוני:

בפני	כב' השופטת דבורה עטר
מבקשת	מדינת ישראל
נגד	
משיב	דוד לוי

החלטה

1. נגד המשיב הוגש ביום 27.10.14, כתב אישום המייחס לו ביצוע עבירות של גניבה בידי מורשה, בהיקף של 17 מיליון ₪, במסגרת עיסוקו כעורך דין והעלמת מס בהיקף דומה.
 2. בד בבד עם הגשת כתב האישום הוגשה בקשה להטלת ערבויות על המשיב, מכוח סעיף 44(ב) לחוק סדר הדין הפלילי (סמכויות אכיפה - מעצרים) התשנ"ו-1996 (להלן: "**החוק**").
 3. ב"כ המבקשת עתר לבית המשפט להורות על הטלת ערבויות שיהא בהן כדי להלום את חומרת העבירות המיוחסות למשיב על פי כתב האישום והיקפן.
- עוד לדבריו, לא ניתן להסתפק בערבויות בהן שוחרר המשיב במהלך החקירה (להלן: "**הערבויות הקודמות**") שכן היקף החשד שהתגבש כנגדו באותה העת, היה נמוך בהרבה מזה שבא לידי ביטוי בסופו של יום, בעבירות החמורות המיוחסות לו בכתב האישום.

כן ציין ב"כ המבקשת כי טענת המשיב בדבר מצבו הכלכלי הירוד, לא נתמכה בראיות ואף אינה עולה בקנה אחד עם שיעור הגניבה המיוחס לו ואישורו כי נטל את הכסף לכיסו, תוך העלאת טענות כי בדין עשה כן.

הוסיף וטען ב"כ המבקשת כי אמנם הבקשה הוגשה מכוח סעיף 44(ב) לחוק ולא נטען בדבר קיומה

של עילת מעצר מכוח סעיף 21 לחוק. ואולם גם במסגרת סעיף זה, קמה לבית המשפט הזכות לשקול את מהות העבירה המיוחסת למשיב, כמו גם המידע המצוי בידי המבקשת בנוגע אליה.

ב"כ המבקשת עתר לבית המשפט להורות על חתימת ערבויות בסך של 500,000 ₪ כל אחת וכן על הפקדה במזומן בסכום של מאות אלפי ₪.

4. מנגד, עתר ב"כ המשיב לבית המשפט, להסתפק בערבויות הקודמות ולחלופין להגדילן באופן מתון ומידתי.

בהקשר לכך הדגיש ב"כ המשיב כי המשיב חבר בלשכת עוה"ד מזה שנים ארוכות ונעדר כל עבר פלילי. כמו כן את העובדה כי המשיב כופר במיוחס לו וחזקת החפות עומדת לו.

עוד לדברי ב"כ המשיב, בבוא בית המשפט לשקול את שיעור הערבויות, עליו ליתן דעתו למצבו הכלכלי הרעוע של המשיב. זאת על מנת למנוע תוצאה שבגין חסרון כס, יהא באי מילוי הערבויות כדי להוות עילה למעצרו של המשיב.

בנוסף טען ב"כ המשיב, בהסתמך על פסיקה, כי שעה שבחרה המבקשת לעשות שימוש בסעיף 44(ב) לחוק, גילתה את דעתה כי לא קמה עילת מעצר בעניינו של המשיב. בנסיבות אלה בהן לא הוגשה הבקשה מכוח סעיף 21א לחוק, אף נמנע מהמשיב לשכנע את בית המשפט כי לא קיימות נגדו ראיות לכאורה או עילת מעצר. על כן מנועה המבקשת מלהצביע על חומרת כתב האישום כשלעצמו, כשיקול להטלת ערבויות מכבדות. בהקשר זה הוסיף וטען כי לכל היותר תוכל המבקשת לטעון בדבר אופיין של העבירות בהקשר לסעיפי החיקוק וגם זאת, תוך מתן הדעת לכלל חלופות סעיף 46(א) לחוק.

בהקשר לתנאים הקודמים, הדגיש ב"כ המשיב את היותם מתונים, שכן כללו הפקדה בסך של 50,000 ₪ וכן ערבות עצמית וצד ג' בסך של 100,000 ₪ כל אחת. כמו כן ציין כי הערבויות הקודמות פקעו בחודש אוגוסט 2014, מבלי שהמבקשת מצאה לנכון להגיש את כתב האישום טרם כך. עוד לדבריו, חרף כך, לא נקט המשיב בכל פעולה על מנת לעזוב את הארץ אלא מתעתד להוכיח את חפותו במהלך ניהול משפטו.

דין

5. הבקשה שבפני נסמכת על סעיף 44(ב) לחוק שזוהי לשונו:

"שחרור בערובה על ידי בית המשפט"

44. ...

(ב) בית משפט רשאי לצוות על נאשם או על נידון, שערעור תלוי ועומד על פסק דינו, לתת ערובה, אף אם אינו מוסמך להורות על מעצרו לפי סעיף 21, כדי להבטיח את התייצבותו למשפט, ומשעשה כן, יראו את הנאשם או את הנידון כמי ששוחרר בערובה."

6. השיקולים לקביעת הערובה, נמנו בסעיף 46 לחוק, כדלקמן:

"46. (א) ציווה שופט לשחרר אדם בערובה או להטיל עליו ערובה, יקבע את סוג הערובה, גובה הערובה, וכן את תנאי הערובה ומשך תוקפם; והכל במידה שאינה עולה על הנדרש כדי להשיג את מטרות הטלת הערובה.

(ב) בהחלטתו לפי סעיף קטן (א) ישקול השופט גם את אלה -

(1) מהות העבירה;

(2) המידע שבידי התביעה;

(3) עברו הפלילי של האדם;

(4) מצבו הכלכלי של האדם ויכולתו להמציא את הערובה הנדרשת;

(5) האפשרות שהאדם יוכל לעמוד בתנאי הערובה.

(ג) בקביעת תנאי הערובה של קטין יתחשב השופט, בין השאר, בצרכיו המיוחדים כקטין."

7. בבש"פ 9354/09 נחום גלמור נ' מדינת ישראל (להלן: "עניין גלמור") (פורסם בנבו, 10.12.09), עליו סמך ידיו גם ב"כ המשיב, נקבע באשר לשחרור בערובה מכוח סעיף 44(ב) אל מול שחרור בתנאים מגבילים מכוח סעיף 21 לחוק כדלקמן:

"חוק המעצרים כולל שני מסלולים מקבילים לעניין שחרורו של נאשם בערובה. המסלול הראשון, עניינו בנאשם שלגביו מתקיימת עילת מעצר לפי סעיף 21 לחוק המעצרים. במקרה כזה, ככל שניתן להשיג את מטרת המעצר בדרך של שחרור בערובה וקביעת תנאים שפגיעתם בחירותו של הנאשם תהא פחותה, ייעשה הדבר מכוח הוראת סעיף 21א(ב)(1) לחוק המעצרים. המסלול השני - המעוגן בסעיף 44(ב) לחוק המעצרים - עניינו בנאשם שנגדו לא קמה עילת מעצר, ולגביו הסתפק בית המשפט, לכתחילה, בהטלת ערובה (וראו: בש"פ 2712/96 הרשקוביץ נ' מדינת ישראל, פ"ד נ(2) 705, 710-711 (1996); בש"פ 2094/98 הורוביץ נ' מדינת ישראל, פ"ד נא(2) 701, 697 (1997). להלן: עניין הורוביץ; יעקב קדמי סדר הדין בפלילים חלק ראשון (תשנ"ח) בעמ' 347. להלן: קדמי).

עמוד 3

התכלית של הטלת הערובה במקרה כזה אחת היא: הבטחת התייצבותו של הנאשם למשפט או לריצוי עונשו (בש"פ 3611/93 פרץ נ' מדינת ישראל, פ"ד מח(1) 862, 855 (1994)). לכן, מקום בו משחרר בית המשפט נאשם בערובה בהעדר עילת מעצר, על תנאי הערובה להלום תכלית זו, ובנוסף, עליהם לעמוד בדרישת המידתיות (בש"פ 63/98 אדזיאשווילי נ' מדינת ישראל, פ"ד נב(1) 160, 164 (1998)). להלן: עניין אדזיאשווילי; בש"פ 4972/07 פואז נ' מדינת ישראל ([פורסם בנבו], 2008) פסקאות 8 ו-12 להחלטתה של השופטת פרוקצ'יה. להלן: עניין פואז; בש"פ 6800/05 מכלוף נ' מדינת ישראל ([פורסם בנבו], 11.8.2005); בש"פ 2137/96 רודמן נ' מדינת ישראל, פ"ד נ(2) 504, 507 (1996). להלן: עניין רודמן). עוד יצוין, כי לעמדת הפסיקה קיימת הבחנה עקרונית בין התנאים המוטלים על משוחרר בערובה שלגביו קיימת עילת מעצר לבין משוחרר בערובה שעילה כזו אינה מתקיימת לגביו, שכן מסלול השחרור בערובה הקבוע בסעיף 44(ב) לחוק המעצרים "לא בא להכניס ב'דלת האחורית' את שלא ניתן להשיג על-פי הוראותיו של סעיף 21 לחוק. ואין זה סביר לומר, כי בית המשפט יהא מוסמך להטיל אותה מגבלה ממש לשחרור הנאשם, בין שיש עילת מעצר נגדו לפי סעיף 21 ובין שאין עילה למעצרו" (בש"פ 917/89 קדם נ' מדינת ישראל, פ"ד מג(4) 568 (1989). להלן: עניין קדם; עניין הורוביץ בעמ' 702; עניין אדזיאשווילי בעמ' 164).

עוד נקבע בעניין גלמור, באשר לשיקולים שיהיו לנגד עיני בית המשפט בבואו לקבוע את תנאי הערובה כדלקמן:

"בקביעת תנאי הערובה על בית המשפט לשקול, בין היתר, את מהות העבירה המיוחסת לנאשם; את המידע המצוי בידי התביעה; את עברו הפלילי של הנאשם; את מצבו הכלכלי ויכולתו להמציא את הערובה הנדרשת; וכן את האפשרות שהנאשם יוכל לעמוד בתנאי הערובה האחרים (ראו סעיף 46(ב) לחוק המעצרים). יוער, כי אף שאופייה של הערובה אינו צריך להיגזר, באופן בלעדי, ממצבו הכלכלי של העורר או מחומרתן ומהותן של העבירות המיוחסות לו, הרי שהוראת סעיף 46(ב) לחוק המעצרים - והפסיקה שבאה בעקבותיה - אינם מותירים ספק באשר לכך שניתן להביא שיקולים אלה במניין השיקולים לעניין גובהה ואופייה של הערובה (לעניין ההתחשבות במצבו הכלכלי של הנאשם ראו, בשינויים המחויבים: בש"פ 284/05 רבי כהן נ' מדינת ישראל ([פורסם בנבו], 23.1.2005); בש"פ 7560/95 הרוש נ' מדינת ישראל ([פורסם בנבו], 20.12.1995); עניין רודמן בעמ' 507. לעניין ההתחשבות באופיין של העבירות ראו, למשל, פסקה 5 להחלטתה של השופטת פרוקצ'יה בבש"פ 1772/05 רש נ' מדינת ישראל ([פורסם בנבו], 13.3.2005). להלן: עניין רש).

שיקול נוסף עליו יש ליתן את הדעת הוא השלב בו מצוי ההליך הפלילי, שכן אין דומה הטלת ערובה על מי שטרם הוגש נגדו כתב אישום להטלת ערובה על נאשם או על מי שנידון וערעורו תלוי ועומד. נזכיר, כי משמעות הגשתו של כתב האישום היא כי לעמדת התביעה, קיימות ראיות לכאורה המבססות אישום ברמה המקימה סיכוי סביר להרשעה (סעיף 62 לחוק סדר הדין הפלילי [נוסח משולב], התשמ"ב-1982; בש"פ 917/89 קדם נ' מדינת ישראל, פ"ד מג(4) 568, 570 (1989); ע"פ 5307/09 דיוויס נ' מדינת ישראל ([פורסם בנבו], 30.7.2009); קדמי חלק שני, בעמ' 913) ועובדה זו היא בעלת משמעות בקביעת הערובה.

על האיזון הראוי בין מכלול שיקולים אלה עמדה, באחת הפרשות, השופט א' פרוקצ'יה:

"מטרתם של תנאי השחרור [בערובה] נועדה להבטיח את התייצבות הנאשם למשפט ומניעת התחמקותו מההליכים המתנהלים נגדו. לצורך כך ראוי לשקול... את מכלול נסיבות העניין, ובהן - מהות העבירה, רקעו הקודם של הנאשם, מצבו הכלכלי, יכולתו לעמוד בתנאי הערובה, הסיכון להימלטותו, וכל כיוצא באלה; ממכלול השיקולים האמורים נגזרים תנאי השחרור בערובה, מהותם והיקפם. בהערכת תנאי הערובה חשוב למצוא את נקודת האיזון הראויה אשר תבטיח מצד אחד את תכליתם - התייצבות הנאשם למשפט, ומצד שני לא תעמיס עליו נטל מיותר אשר הוא יתקשה לעמוד בו, ויעצר עקב אי יכולתו לענות לתנאים אף שאין הם חיוניים להבטחת תכלית התייצבות למשפט" (עניין רש בפסקה 4. כן ראו: עניין הורוביץ, בעמ' 702).

8. ומן הכלל אל הפרט.

בהתאם למתווה שנקבע דלעיל, בבואי להטיל ערבויות שיהא בהן כדי להבטיח את התייצבותו של המשיב למשפטו, שמתי לנגד עיני את מהות כתב האישום שהוגש נגדו וכלל מאפייניו והחשש שקם לאורם, להימלטות מאימת הדין.

וכפי שנקבע בהקשר לכך בעניין גלמור:

"אכן, אין כל אינדיקציה ראייתית ישירה לכוונת הימלטות מן הדין מצידו של העורר ואין חולק כי התייצבותו לחקירות עד כה עומדת לזכותו. אולם, כבר נקבע כי "אך לעיתים נדירות יעלה בידי התביעה להוכיח במפורש ובמפורט כי בכוונתו של נאשם להימלט מן הדין וברגיל תילמד כוונתו מכלל נסיבות העניין, לרבות ממהותה של העבירה שבה הואשם" (בש"פ 1986/94 מדינת ישראל נ' עמר, פ"ד מח(3) 133, 144 (1994)).

בשים לב לעצם הגשת כתב האישום ומהותו והחשש שקם לאורו, להימלטות מאימת הדין, לא נמצא מקום להותיר על כנן את הערבויות הקודמות, בשיעורן המתון. הגם שלא יעלם מעיני, בהקשר זה, כי תוקפן של הערבויות הקודמות פג כחודשיים טרם הגשת כתב האישום, כמו גם מצבו הכלכלי הירוד של המשיב.

10. אשר על כן ובאיזונים המתחייבים, אני מורה על הטלת ערבויות להבטחת התייצבותו של המשיב למשפטו, כדלקמן:

א. חתימה על התחייבות עצמית בסך של 500,000 ₪.

ב. ערבות צד ג' בסך כולל של 350,000 ₪ שיכול ותיחתם גם על ידי שני ערבים שיעמדו בתנאי

המזכירות.

ג. הפקדה במזומן או ערבות בנקאית בסך של 180,000 ₪.

ד. איסור יציאה מהארץ ואישור בדבר הפקדת הדרכון בידי המבקשת.

בהתאם להסכמת הצדדים, תיכנס החלטתי לתוקפה ביום 21.1.15.

המזכירות תעביר עותק מהחלטה זו לב"כ הצדדים.

ב"כ המשיב יודיע למשיב תוכן ההחלטה.

ניתנה היום, כ"ג טבת תשע"ה, 14 ינואר 2015, בהעדר
הצדדים.